

ИЛЮ-ВОЙВОДА.

(народна пѣсень)

Прочулъ се Илю-войвода
По тая Рила планина,
По тая гора зелена
При тая вода студена.
Илю е юнакъ надъ вички!
Не дава никой да мине,
Не дава обиръ да стане,
Не дава золумъ да бжде
По тая Рила планина.
Събрали сж се, набрали
И турци и арнаути,
И чернокожи цигани.
Та при пашата отишли
И на пашата думали:
„Пашо ле, царски заптийо,
Я дай ни, пашо, низами,
Въ Малешки села да идемъ,
Илия да си заловимъ,
Кожата да му одеремъ
Че е разплакалъ агитѣ,
Че е уплашилъ пашитѣ,
Че е пролѣялъ турска кръвъ
На ходжи и на хаджи,
На аги и на сеймена
На моми и на дервиши.
Пашата свикалъ низами,
Па си имъ тихо говори:
„Въ малешки села идете,
Иля войвода хванете,
Въ тъмна тъмница хвърлете“.
Низами думатъ съ жаленъ гласъ:
„Пашо ле, царски заптийо,
Прати ни долу въвъ Стамбулъ
Съсъ царя да се биеме,
Ала ни, пашо, не пращай
Илия да си гониме,
Че ми е Илю-войвода
На Крали-Марко детето“.